

Nová hvězda seriálu Modrý kód Vanda Chaloupková (27) nejen o cestě z Ostravy do Prahy

NEJDŘÍV OPERUJI, PAK ŘÁDÍM V ŠAKALÍCH LETECH

PRAHA – „Chtěla bych být herečkou. Herečkou, která hraje ve filmu i v divadle,“ napsala tehdy desetiletá Vanda Chaloupková (27) do slohové práce na téma Jak si představuji svou budoucnost. O sedmáct let později před námi sedí a za sebou má už celou řadu významných divadelních a seriálových rolí. Objevila se v Ordinaci v růžové zahradě, Ulicí nebo První republice. A teď jí čeká další velká výzva: Minulý týden naskočila do »primáckého« seriálu Modrý kód coby mladá lékařka Veronika Jánková.

Doktorka Veronika Jánková výrazně zahýbe dějem seriálu, podle Vandy se máme na co těšit!

Se seriálovým kolegou Davidem Granským si padla do noty.

Scény z operačního sálu se vždy konzultují s lékaři.

2004 Tanec je Vandinou vášní. Na snímku s někdejší tanečním partnerem.

Aha! Vážně jste už od dětství věděla, co chcete dělat?

„Asi ani ne. Já jsem Blíženeček, takže mě baví spousta věcí a u ničeho dlouho nevydržím. Ve škole mi šla i matematika, chemie, fyzika. Hrála jsem na flétnu, závodně jsem tancovala... Bývala bych se mohla věnovat i něčemu jinému než herectví. Ale je pravda, že paní vychovatelka moji mamince pokázala, když mě vyzvedávala z družiny, říkala: Ta holka bude herečka. Tak možná proto jsem to napsala do té slohovky.“ (smích)

Aha! Vy jste závodně tančila?

„Jo, asi deset let. V Ostravě, odkud pocházím, jsem se věnovala latinsko-americkým a moderním tancům.“

Aha! Máte za sebou i nějaké úspěchy?

„V latině moc ne. Musela jsem s ní brzy skončit, protože jsem se po základech dostala na hereckou konzervatoř a nebylo už tolik času. Ale s holkama z taneční skupiny jsme jezdily i na mistrovství republiky, kde jsme se umísťovaly většinou v první trojce.“

Aha! To je zajímavé, že jste u tance vydržela tak dlouho. Musí to být hrozná dřina.

„Taky, že je. Ale mě to hrozně bavilo. Navíc trenéři v našem tanečním studiu nám to dokázali zpestřit různými zajímavými akcemi. Jezdili k nám zahraniční hosté na speciální lekce, měli jsme k dispozici kartárku nebo psychologku. Bylo to takové komplexní. Je zajímavé, že se o tom teď spolu bavíme. Protože já se do ostravského Dance studia alespoň jednou měsíčně vracím ve snu.“

Aha! A co se vám zdá?

„Teď naposledy bylo třeba to, že musím vést nějaký trénink. A připadala jsem si hrozně důležitá.“ (smích)

Aha! Jestli to náhodou nebude tím, že i v divadle tančíte. Co vím, tak předněm mám Na Fidlovačce premiéru muzikál Šakalí léta...

„Je to možný. Zrovna v Šakalích letech je ta choreografie dost náročná, protože se tančí rokenrol, a to je tedy pořádná jízda! Mám tam třeba šest zveřejek za sebou. Nebo padám z garáže a dělám salta. Tréninky jsou těžké, ale naplňuje mě to.“

Aha! Projevuje se to, že jste se po letech vrátila k tanci, i na těle?

„Jasně! O tanci se říká, že je to nejlepší sport, protože posílíte všechny svaly. Já jsem to na sobě taky poznala. Zhubla jsem, trochu

jsem se zpevnila. A jako bonus mi za to zaplatili.“ (smích)

Aha! Jaké to pro vás bylo, když jste musela s příchodem na konzervatoř s tanečnickým skončit?

„Samozřejmě jsem to oplakala, nechtěla jsem se toho vzdát. Ale taky jsem cítila, že té skupině spíš škodím. Školu jsem měla od osmi do osmi, na většině tréninků jsem chyběla. A navíc přišel nový koníček – divadlo.“

Aha! Takže na konzervatoři vás to taky bavilo?

„Moc. Byli jsme skvělá parta lidí, taková kavárnička povalečů.“ (smích)

A díky konzervatoři jsem se taky poprvé dostala před kameru. Ve třetáku jsme všichni povinně museli jít na kamerové zkoušky do seriálu České televize 4teens. A já tam náhodou dostala jednu z hlavních rolí.“

Aha! To jste ještě bydlela v Ostravě?

„Ano. Ale seriál se dotáčil ještě potom, co jsem se přestěhovala do Prahy.“

Aha! Co vás vlastně táhlo do metropole?

„Můj tehdejší přítel chtěl do Prahy. Tak jsme si oba podali přihlášky na DAMU.“

Aha! A vás tam přijal?

„Přijali, ale do prvního ročníku už jsem nenastoupila. U přijímacího byl totiž Tomáš Töpfer, který mi hned nabídl angaž-“

Její vášní je dabing

Kromě divadelní a televizní tvorby se Vanda Chaloupková věnuje také dabingu. Nedávno například namluvala sestru Freddieho Mercuryho do Oscara ověřeného filmu Bohemian Rhapsody. „Dabing je skvělý. Kolikrát se díky němu dostanu k filmům, které ještě nikdo neviděl,“ říká nadšeně. Vandina hlasová škála je skutečně pestrá. Dabovala nejen francouzskou herečku Audrey Tatou, ale třeba také Barbie v kresleném filmu. A její »srdcovkou« jsou telenovely. „To je vážně zajímavá práce,“ směje se Chaloupková. „Někdy se stane, že třeba deset lidí po sobě v podstatě jen vzdychám nebo brečím. Ale tak moc se dostanu do děje, že se úplně těším, jak to bude pokračovat dál. Jestli mě ten Diego opustí, nebo ne.“

Ačkoli se teď herečka nezastává, nejraději relaxuje s kávou a dobrou knihou.

nezvykla na to, že Pražáci všude chodí pozdě a nikdy nic nedodrží. (smích) A my Ostraváci jsme zase trochu drzejší. Všechno řekneme pěkně od plic, což se taky někomu nemusí líbit.“

Aha! Podobně upřímně na mě působí i Veronika Jánková, kterou teď hrajete v seriálu Modrý kód...

„Máte pravdu, že v tom si jsme s Veronikou podobné. Ale s čím si u ní pořád tak úplně nevím rady, je její svobodomyslnost. Ona moc neřeší mezilidské vztahy, dělá si všechno po svém.“

Aha! Vy taková nejste?

„Já jsem právě spíš zpátečnický typ. Mám ráda svoje pohodlí a věrnost. Nedokázala bych jen tak sednout na motorku, jet a užívat si. Na druhou stranu, ona tím vlastně nikomu neublíží. Možná jen sama sobě...“

Aha! Veronika je lékařka. Jaký máte k doktorům vztahy?

„Pozitivní. Moje nejhorší zranění – a teď radši zaklepu – byl naražený prst, jednou mi šli nůhu a nošila jsem rovnátka.“

Aha! A pohled na krev vám nevadí?

„Je zajímavé, že mi třeba dost vadí pohled na zapichování jehly pod kůži při odběrech nebo očkávání. To vždycky odvracím pohled. Ale při natáčení Modrého kódu řežu reálným skalpelem do reálných zvířecích orgánů, a to mi problém nedělá. Tedy až na ten smrad. Ten po ránu někdy nebývá úplně fajn.“ (smích)

Aha! To v seriálu vážně pracujete se zvířecím masem?

„Přesně tak. Některé věci jsou gumové, třeba střeva. Ale většina je opravdu zvířecí. Což mě přivádí na myšlenku, že vždycky když tyhle scény točím, tak jsem vegetarián. Normálně maso jím, ale při

V seriálu První republika. Dobový kostým jí padne!

natáčení ho prostě pozřít nemůžu. Takže si s sebou do krabičky беру rýži s cuketou.“

Aha! Když už mluvíte o té autentičnosti – jak jste se na roli připravovala, abyste působila věrohodně?

„Já mám hrozně ráda seriál Chirurgové, takže jsem dost inspirovaná načerpala tam. Hodně jsem se právě těch scén, které zachycují průběh operací, bála. Ale máme po ruce doktory, kteří nám vždycky řeknou, co a jak máme přesně udělat. A nakonec mě právě tyhle momenty na natáčení nejvíc baví. Jsem zase jako malý děčko. Hraju si.“ (smích)

Aha! Natáčení ale musí být dost náročné. Obzvlášť když ho musíte skloubit s divadlem.

„Je fakt, že jsem někdy hrozně unavená. Při natáčení Modrého kódu vlastně pořád stojím, takže mě pak večer bolí záda, mám nateklé nohy, a když mám potom ještě odehrát představení, tak už prostě nemůžu a chce se mi plakat.“

V představení Cizinec v Divadle Na Fidlovačce se potkává s Martinem Pisaríkem.

má v Divadle Na Fidlovačce. A já se rozhodla rovnou pro divadlo. Věděla jsem, že ročně ze školy vyjde asi dvě stě herců a podobná nabídka by se pak už nemusela opakovat.“

Aha! Tomáš Töpfer vás lanořil hned u přijímacího? To museli mít ostatní profesori radost.

„Přesně tak. Oni se na něj za to na DAMU i docela zlobili. Říkali mu: Ty tady máš vybírat nové studenty, a ne si je přetahovat k sobě do divadla. Nakonec je uplatil. Dal jim do Disku (divadelní studio DAMU – pozn. red.) nějaká stará světla, která vyřadili na Fidlovačce. A řekl jim: To máte za Vandu. (smích) Tím to bylo vyřešeno.“

Aha! Jak jste prožívala první roky v Praze?

„A jak! Já jsem si třeba dotě-“

„Byla jsem tady hrozně nešťastná. Nikoho jsem tu neznala a ty lidi mi tu připadali divní. Navíc s přítelem to byla taková ta mladá láska, která dlouho nevydržela. A já jsem pak zůstala sama. Abych se přiznala, tak jsem nějakou dobu nevěděla, co se sebou.“

Aha! Kdy se to zlomilo?

„Já myslím, že je to teprve tak pět let, co se v Praze cítím doma. Samozřejmě tomu pomohlo to, že jsem začala víc poznávat kolegy z divadla. Ti jsou teď jako moje druhá rodina. Čas to sám zahojil...“

Aha! To je Praha oproti Ostravě vážně tak jiná?

„A jak! Já jsem si třeba dotě-

Doma je tu díky kocourovi
V Praze se Vanda začala cítit dobře i proto, že si pořídila kocoura. Ten jí mnohdy dělá společnost i ve vaně. „Miluje vodu, tak jsme ho pojmenovali Myval“, říká herečka. Kocour se mimochodem objevil i na aktech, které Vanda natočila s Hynkem Čermákem. „Vlezi nam do zaberu a nakonec to vypadalo dost efektně,“ dodává.

Myval má rád nejen vodu...

Spontánní, nespoutaná a něžná. Taková je Vanda Chaloupková očima Hynka Čermáka.

Nemám takovou fyzickou výdrž jako někteří kolegové. A nedávno jsem na to dopltila.“

Aha! Jak to?

„Po premiéře Šakalích let jsem se cítila hodně slabá. Ale neřešila jsem to. Začala jsem zkoušet další představení a do toho jsem několikrát do měsíce vstávala v pět ráno na natáčení seriálu. No a pak jsem na natáčení zkoušela zkolabovala.“

Aha! To zní děsivě.

„Taky že mě to dost vystrašilo. Tři dny jsem pak jenom polehávala. A řekla jsem si: Dost! Takhle nemůžu žít. Do budoucna jsem zrušila nějaké projekty. Ale je to těžké. V téhle branži jste buď bezdomovec, nebo máte tolik práce, že nevíte, kam dřív skočit. Ve chvíli, kdy tu práci nemáte, tak pro jistotu berete všechno. A pak najednou nemáte je, a to tělo to nedá.“

Aha! Můžete v tomhle časovém vytížení mít vůbec nějaký osobní život?

„Ale jo. Mám obrovské štěstí, že mám skvělého přítele. Hrozně hezky se o mě stará, vozí mě do práce, za práce, vaří mi sňadné, jezdíme na výlety...“

Aha! Když vás tak poslouchám, tak plány do budoucna máte asi jasné. Víc odpovídat, že?

„To každopádně. Ale už tak jako potajmu přemýšlím, co bych si chtěla na divadle zahrát příští sezonu. (smích) A taky bych chtěla pokračovat ve svém projektu Bordelmamá.“

Aha! Co to je za projekt?

„Já jsem úplně ujetá na pořádek. Už jako malá jsem si pořád skládala hračky a hrozně ráda jsem uklízela. No a tak mě napadlo, že bych se mohla stát takovou uklí-“

Čermák jako dvorní fotograf

Autorem fotografií k Vandinému projektu Bordelmamá je její herecký kolega a dlouholetý kamarád Hynek Čermák. „On strašně dobře fotí. Bohužel na to nemá tolik času, ale když se k tomu dostane, tak to stojí za to.“

charitativním projektu pro Alianci žen s rakovinou prsu. Čermák natočil akty několika slavných hereček, které následně vydražil, a výtěžek z akce věnoval právě nemocným rakovinou prsu. „Vůbec jsem se nestyděla,“ říká Vanda, která se s fotografem spolupracuje.

fotografií ukázala v rouše Evini. „Navíc jsem věděla, že to má smysl. Navzdory tomu si budu pamatovat moment, kdy za mnou na vernisáži přišla holčina, která kvůli rakovině přišla o nádra, a řekla mi, že by taky chtěla mít takové fotky jako já...“

Čermák je i autorem promo snímku k jejímu projektu Bordelmamá.

vou poradkyni. Protože je spousta lidí, které bordel irituje, ale nevědí, co s ním. Kdybych vám třeba řekla, abyste si teď přede mnou vysypala kabelku, co myslíte, že byste tam našla?”

Aha! Já doufám, že nic hrozného.

„Ale vsadím se, že tak o polovinu věci byste nevěděla, proč je tam máte. Už jsem to s pár lidmi praktickovala a fakt mě bavilo pozorovat jejich reakce. Za ty odpadky, které v taškách nevědomky nosili, se strašně styděl.“

Aha! Víte, co je zajímavé? Že s touhle úchytkou pracujete zrovna v divadle. Tam přece je takový ten tvůrčí nepořádek.

„Taky to tam pořád uklízím! (smích) Nevím, no... Jsem v tomhle ohledu prostě asi trochu nemocná.“ (smích)

Nikola STAŇKOVÁ

Muzikál Šakalí léta a Vandin splněný sen. V představení tancí i zpívá. Ve filmu si roli Milady zahrála Jitka Asterová.